

वा० रा०

॥ १०६ ॥

अथानंतरं सूदवेषोराक्षसः पार्थिवाय मानुषमांसं पक्वं न्यवेदयत् ॥ इदमन्नं सिद्धमिति निवेदनप्रकारः ॥ २५ ॥ राजापि सामिषं मानुषमप्यमानुषंतद्विष्यमित्येव विज्ञाय प
त्यासार्धवसिष्ठा योपाहरत् ॥ २६ ॥ मानुषमामिषं भोजनागतं ज्ञात्वा भोजनरसवशेनेति भावः ॥ २७ ॥ एतद्भोजनं मानुषामिषभोजनं ॥ २८ ॥ २९ ॥ ३० ॥ ३१ ॥ ३२ ॥

समानुषमथोमांसं पार्थिवाय न्यवेदयत् ॥ इदं स्वादु हविष्यं च सामिषं चान्नमाहृतं ॥ २५ ॥ स भोजनं वसिष्ठाय पत्यासार्धमुपाहरत् ॥
मदयंत्या नरश्रेष्ठ सामिषं रक्षसाहृतं ॥ २६ ॥ ज्ञात्वा तदामिषं विप्रो मानुषं भोजनागतं ॥ क्रोधेन महता विष्टो व्याहर्तुमुपचक्रमे ॥ २७ ॥
यस्मात्त्वं भोजनं राजन्ममैतद्दातुमिच्छसि ॥ तस्माद्भोजनमेतत्ते भविष्यति न संशयः ॥ २८ ॥ ततः क्रुद्धस्तु सौदासस्तोयं जग्राह पाणि
ना ॥ वसिष्ठं शत्रुमारिभेभार्याचैनमवारयत् ॥ २९ ॥ राजन्प्रभुर्यतोऽस्माकं वसिष्ठो भगवानृषिः ॥ प्रतिशत्रुं न शक्तस्त्वं देवतुल्यं पुरोधसं
॥ ३० ॥ ततः क्रोधमयं तोयं तेजो बलसमन्वितं ॥ व्यसर्जयत धर्मात्मा ततः पादौ सिषेच च ॥ ३१ ॥ तेनास्य राज्ञस्तौ पादौ तदा कल्मषतां
गतौ ॥ तदा प्रभृतिराजा सौ सौदासः सुमहायशाः ॥ ३२ ॥ कल्माषपादः संवृत्तः ख्यातश्चैव तथानृपः ॥ सराजा सह पत्या वै प्रणिपत्य मु
हुर्महुः ॥ पुनर्वसिष्ठं प्रोवाच यदुक्तं ब्रह्मरूपिणा ॥ ३३ ॥ तच्छ्रुत्वा पार्थिवेन्द्रस्य रक्षसा विकृतं चतत् ॥ पुनः प्रोवाच राजानं वसिष्ठः पुरुषर्ष
भं ॥ ३४ ॥ मयारोषपरीतेन यदिदं व्याहृतं वचः ॥ नैतच्छक्यं वथा कर्तुं प्रदास्यामि च ते वरं ॥ ३५ ॥ कालोद्वादशवर्षाणि शापस्यांती भ
विष्यति ॥ मत्प्रसादाच्च राजेन्द्र अतीतं न स्मरिष्यसि ॥ ३६ ॥ एवं सराजातं शापमुपभुज्यारि सूदनः ॥ प्रतिलेभे पुनराज्यं प्रजाश्चैवान्व
पालयत् ॥ ३७ ॥ तस्य कल्माषपादस्य यज्ञस्यायंतं न श्रुभं ॥ आश्रमस्य समीपे स्मिन्मन्मपृच्छ सिराघव ॥ ३८ ॥

वसिष्ठं शुद्धवसिष्ठं ॥ ब्रह्मरूपिणामायावसिष्ठेन यदुक्तं सामिषभोजनप्रार्थनं ॥ ३१ ॥ तद्रक्षसा विकृतं कृतमिति शेषः ॥ एतद्भोजनं वचनं श्रुत्वा पुनर्वसिष्ठः प्रोवाच ॥ ३४ ॥ ३५ ॥ द्वादश
वर्षाणिकालो व्यतीतश्चेति शेषः ॥ अतीतं स्वकं राजत्वं च न शापभोगकाले स्मरिष्यसि ॥ ३६ ॥ ३७ ॥ कल्माषपाद इति मित्रसहस्यैव नामांतरं ॥ ३८ ॥

३० कां०

॥ १०६ ॥